

Det stora hoppet

Originalalets titel: *The Great Hope*

Copyright © 2012 Ellen G. White Estate, Silver Spring, Maryland, U.S.A.

Svensk utgåva:

Copyright © Skandinaviska Bokförlaget 2013

Översättning: Rainer Refsbäck och Jonathan Karlsson

www.skandinaviskabokforlaget.se

Bibelöversättningar:

Om inget annat anges är bibelcitaten hämtade från:

Bibel 2000: © 1999, Svenska Bibelsällskapet.

När andra översättningar har använts har det angetts på följande sätt:

FB: *Svenska Folkbibeln*: ©1996, 1998, Stiftelsen Svenska Folkbibeln och Stiftelsen Biblicum.

Sättning: Rainer Refsbäck, Skandinaviska Bokförlaget

Omslag: Review & Herald Design Center

Tryckt hos:

ISBN:

Samtliga rättigheter förbehållna. Ingen del av denna publikation får på något sätt reproduceras utan tillstånd från utgivaren.

Det stora hoppet

Av Ellen White

Ett sammandrag av *Den stora striden*

www.skandinaviskabokforlaget.se

Ett ord till dig...

Vad krävs det för att leva med hopp när vi omges av naturkatastrofer, krig, terrorism, politiska oroligheter och ett ständigt, massivt informationsöverflöd?

Samtidigt som vi står inför en okänd framtid, behöver vi påminnas om den gamla levnadsregeln: ”Den som inte kan minnas det förflutna är dömd att upprepa det.” Men vad kan hjälpa oss att minnas det förflutna?

Lite visdom från Albert Einstein kanske kan hjälpa? Vi behöver mer av ”helig nyfikenhet”, som han sa. En sådan nyfikenhet driver oss att förstå vår samtid och framtid i ljuset av vårt förflutna.

Boken du har i handen är ett sammandrag av boken *Den stora striden*, en beprövad klassiker som tar upp både historia och profetior. Boken utforskar vad Gud kommer att göra i framtiden mot bakgrund av hur han tidigare agerat med mänskligheten.

Även om den skrevs för mer än 100 år sedan, kan de insikter som finns i *Det stora hoppet* erbjuda dig relevant ledning för ett liv på 2000-talet. Författaren Ellen White anses vara den mest översatta nordamerikanska författaren, eftersom en av hennes många böcker har översatts till fler än 160 språk.

Generösa givare har gjort det möjligt för dig att få detta personliga exemplar av *Det stora hoppet*.

Varför?

Därför att boken har förändrat deras liv till det bättre och de tror att den kan göra det för dig också.

Varför?

För i dessa kapitel kommer du att resa i tiden genom människans historia, från mänsklighetens början till Jesus återkomst – som han gett löfte om.

På detta äventyr kommer du att:

- upptäcka vad Jesus gjort för att rädda oss
- upptäcka sanningar som skyddar dig från Satans lögner
- förstå livsförändrande andliga verkligheter
- känna Guds inflytande på den kosmiska historien och var du passar in
- fånga en glimt av den mest fantastiska bilden som någonsin målats – slutet på den mänskliga erfarenheten som vi känner den i dag och början på ...

Vi ska väl inte säga hur boken slutar, eftersom du med ”helig nyfikenhet” kan upptäcka det själv!

Utgivarna

På hemsidan www.detstora hoppet.se kan du hitta mer information och beställa material som kan hjälpa dig att söka vidare efter det stora hoppet.

Innehåll

Varför finns det lidande?	11
Hopp om seger över ondskan	19
Farlig förförelse	27
Evigt liv	35
Falskt hopp	45
Sann frid	51
Vår enda säkerhet	63
Till sanningens försvar	69
Verkligt hopp	75
Den stora räddningen	85
Kärlekens seger	95

Varför finns det lidande?

Många ser ondskan med dess lidande och förödelse och frågar sig hur allt detta kan existera om den som regerar över allt är oändlig i vishet, kärlek och makt. De som gärna tvivlar tar detta som en ursäkt för att avvisa Bibelns ord. Tradition och felaktiga tolkningar har fördunklat Bibelns lära om Guds väsen, hans regeringssätt och principerna för hans hantering av synden.

Det är omöjligt att ge en förklaring på syndens uppkomst och ett förnuftigt skäl för dess existens. Ändå kan vi förstå så pass mycket om dess uppkomst och slutliga utplåning, att Guds rättfärdighet och godhet i allt hans handlande blir fullt uppenbarad. Gud är inte på något sätt ansvarig för att synden kom in i världen. Hans nåd drogs inte tillbaka godtyckligt. Det fanns inget felaktigt i den gudomliga regeringen som gav anledning till uppror. Synden är en inkräktare vars närvaro ingen kan förklara. Att ursäkta innebär att försvara den. Om det fanns en ursäkt, skulle den upphöra att vara synd. Synden är resultatet av ett handlande som strider mot kärlekens lag, den lag som utgör grunden för Guds regering.

Innan det onda uppstod, rådde frid och glädje i hela universum. Kärleken till Gud var gränslös och alla älskade varandra

opartiskt. Kristus, Guds ende Son, var ett med den evige Fadern – ett till väsen, natur och syfte – den enda varelse i hela universum som kunde ta del av alla Guds råd och syften. ”I honom skapades allt i himlen ... troner och herravälden, härskare och makter” (Kol. 1:16). Eftersom kärlekens lag bildar underlaget för Guds herravälde, beror alla skapade varelsers lycka på att de lever efter dess rättfärdiga principer. Gud har ingen glädje av påtvingad lydnad. Han ger alla fri vilja så att de kan tjäna honom av eget val.

Men det fanns en som valde att missbruka sin frihet. Synden började hos den som näst efter Kristus hade blivit mest ärad av Gud. Före sitt fall var Satan den främste av de beskyddande keruberna, helig och obesmittad. ”Så säger Herren Gud: Du var som en dyrbar sigillring. Du var full av vishet och fulländat skön. I Eden, Guds trädgård, bodde du. Du var höljd i ädelstenar av alla de slag ... Du var en kerub som jag hade smort och satt till beskyddare. På det heliga gudaberget bodde du. Där gick du bland gnistrande stenar. Du var oförvitlig i allt vad du gjorde, från den dag du blev skapad till dess att orätt kom i dagen hos dig ... Din skönhet gjorde dig högmodig, och du förödde din vishet och storhet” (Hes. 28:12–17). ”Det var du som sade till dig själv ... jag [skall] resa min tron och ta säte på gudaberget ... Jag skall stiga upp ovan molnen, jag skall bli som den Högste” (Jes. 14:13, 14).

Denne änglarnas furste gjorde anspråk på den ära som den evige Fadern hade gett sin Son. Han ville äga den makt som Kristus ensam hade rätt att utöva. Nu störde ett missljud den himmelska harmonin. Denna självupphöjelse väckte onda aningar hos dem som menade att Guds ära stod över allt annat. De himmelska råden vädjade till Satan. Guds Son framhöll för honom Skaparens storhet, kärlek och rättfärdighet och hans lags helighet. Genom att vika av ifrån den skulle Satan vanära sin Skapare och dra fördärv över sig själv. Men varningen väckte endast motstånd. Satan tillät avunden mot Kristus att ta överhand.

Stoltheten gav näring åt hans önskan att bli den störste. De stora hedersbevisningar som hade visats Lucifer framkallade ingen känsla av tacksamhet till Skaparen. Han ville bli jämlik Gud. Men Guds Son var himmelens erkände härskare, jämställd med Fadern i auktoritet och makt. I alla Guds planer fick Kristus ta

del. Satan däremot fick ingen inblick i de gudomliga planerna. "Varför ska Kristus vara den störste?", frågade denna mäktiga ängel. "Varför ska han hedras mer än mig?"

Missnöje bland änglarna

Då Satan lämnade sin plats i Faderns närhet gick han ut för att sprida missnöje bland änglarna. Han arbetade i hemlighet och dolde sin egentliga avsikt under ett sken av aktning för Gud. Så sökte han väcka missnöje med de lagar som de himmelska väsendena lydde och antydde att de var onödiga restriktioner. Han menade att änglarna skulle följa sin egen vilja, eftersom deras natur var helig. Gud hade handlat oriktigt mot honom, då han gav Kristus den högsta äran. Han påstod att han inte försökte upphöja sig själv utan att han försökte ge himmelens invånare frihet, så att de kunde nå en högre tillvaro.

Gud hade länge tålmod med Satan. Inte ens när han började framställa sina falska anspråk för de lojala änglarna blev han avsatt från sin höga ställning. Gång på gång erbjöds han förlåtelse om han ångrade sig och accepterade sin ställning. Ansträngningar som bara en oändlig kärlek kan tänka ut, gjordes för att övertyga honom om hans misstag. Missnöje hade aldrig tidigare förekommit i himlen. Till en början förstod inte Satan själv sina känslors verkliga innebörd. När det blev klart att hans missnöje saknade grund blev han överbevisad om att de gudomliga kraven var rättfärdiga och att han inför alla i himlen borde erkänna det. Hade han gjort detta, kunde han ha räddat sig själv och många änglar. Hade han varit villig att omvända sig till Gud och nöjt sig med att fylla den plats som hade bestämts för honom, skulle han ha återfått sitt ämbete. Men stoltheten förbjöd honom att underordna sig. Han hävdade att han inte behövde någon omvändelse och gav sig hän åt den stora striden mot sin Skapare.

Alla de krafter hans intelligens kunde mobilisera sattes nu in på att bedra och vinna sympati hos änglarna. Satan menade att han hade blivit felaktigt dömd och att hans frihet hade inskränkts. Efter det att han hade förvrängt Kristus ord, övergick han till direkta lögner och beskyllde Guds Son för att ha planerat att förödmjuka honom inför himlens inbyggare.

Alla som han inte kunde få över på sin sida anklagade han för att vara likgiltiga för de himmelska varelsernas intressen. Han började ge en felaktig bild av Skaparen. Han försökte förvirra änglarna med hjälp av tillspetsade argument angående Guds avsikter. Allt som var enkelt gjorde han gåtfullt. Genom sinnrika förfälskningar fick han dem att ifrågasätta betydelsen av Herrens tydligaste uttalanden. Hans höga ställning gav stor genomslagskraft åt hans framställningar. Många förleddes att förena sig med honom i uppror.

Missnöjet mognar till aktivt uppror

I sin vishet tillät Gud Satan att fortsätta, till dess att missnöjet utvecklade sig till uppror. Hans planer måste få utvecklas helt, så att alla skulle kunna förstå deras verkliga natur. Satan var högt älskad av änglarna. Hans inflytande över dem var stort. Guds regering omfattade inte bara himlens invånare utan också alla de världar som han hade skapat. Satan trodde att om han fick änglarna med i upproret, skulle han kunna dra också de andra världarna med sig. Med hjälp av hårklyveri och bedrägerier blev hans förmåga att bedra mycket stor. Inte ens de trogna änglarna lyckades urskilja hans avsikter eller förstod vart hans arbete skulle leda.

Satan hade varit så högt ärad och alla hans handlingar så höljda i mystik, att det var svårt för änglarna att avslöja hans gärningars sanna natur. Inte förrän synden hade utvecklats fullt ut skulle den framträda som det onda den verkligen var. De heliga änglarna kunde inte se följderna av att åsidosätta Guds lag. Till att börja med menade Satan att han ville främja Guds ära och göra allt till det bästa för himlens inbyggare.

I sin kamp mot synden kunde Gud bara använda sig av rättfärdighet och sanning. Satan däremot kunde använda sig av det som Gud inte kunde – smicker och bedrägeri. Alla måste därför få se upprorsmakarens sanna karaktär. Han måste få tid att avslöja sig själv genom sina onda gärningar.

Satan gav Gud skulden för den disharmoni som hans eget beteende hade orsakat i himlen. Han förklarade att allt det onda var ett resultat av den gudomliga administrationen. Han måste därför få tillfälle att visa resultaten av sina föreslagna förändrin-

gar i Guds lag. Hans egna gärningar måste få döma honom. Hela världsalltet måste få se bedragaren avslöjad.

Inte ens då det blev bestämt att Satan inte längre kunde få bli kvar i himlen förgjorde Gud i sin oändliga vishet honom. Guds skapade varelsers trohet måste bygga på en övertygelse om hans rättfärdighet. Himlens och andra världars invånare, som inte kunde förstå synden och dess följder, skulle vid den tidpunkten inte ha kunnat inse Guds rättfärdighet och barmhärtighet om han hade förgjort Satan. Om han genast hade blivit utplånad skulle de ha tjänat Gud av fruktan i stället för av kärlek. Förförarens inflytande skulle inte ha blivit fullständigt utplånat och upprorsandan inte avlägsnad. Av hänsyn till världsalltets bästa för oändliga tider måste Satan få utveckla sina principer mera fullständigt. Då kan alla skapade varelser se hans beskyllningar mot Guds regering i dess rätta ljus.

Satans uppror skulle bli en varning för världsalltet om syndens fruktansvärda följder. Hans herravälde skulle visa följderna av att åsidosätta Guds styre. Berättelsen om detta fruktansvärda upprorsexperiment skulle för alltid skydda alla heliga väsen och rädda dem från synden och dess straff.

Då det blev känt att upprorsmakaren måste kastas ut ifrån salighetens boningar tillsammans med alla sina anhängare, uttalade han öppet sitt förakt för Skaparens lag. Han fördömde de gudomliga buden som en begränsning av friheten och förklarade sin avsikt att se till att alla lagar avskaffades. När de himmelska härskarorna blev fria från lagens krav skulle de gå in i en mer upphöjd och härlig tillvaro.

Förvisad från himlen

Satan och hans härskaror kastade skulden för sitt uppror på Kristus. Om de inte hade blivit tillrättavisade, skulle de aldrig ha gjort uppror. Hårdnackat och utmanande hävdade de hädiskt att de var oskyldiga offer för en förtryckande makt. Ärkerebellen och alla dem som sympatiserade med honom blev till slut utkastade ur himlen (se Upp. 12:7–9).

Satans anda inspirerar ännu idag till uppror på jorden bland olydnadens barn. Precis som han, lovar de människor frihet, om

de överträder Guds lag. Tillrättavisning för synd väcker fortfarande hatkänslor. Satan intalar människor att rättfärdiga sig själva och att söka stöd hos andra i sina synder. I stället för att rätta till sina fel, hatar de dem som påtalar synden, som om dessa orsakade svårigheterna.

Genom samma falska framställning av Guds väsen som Satan använt i himmelen, där han fick Herren att framstå som sträng och tyrannisk, förledde han också människorna till synd. Han menade att Guds orättfärdiga förbud ledde till människans fall, precis som de också orsakat hans eget.

Genom att Satan drevs ut ifrån himmelen hävdade Gud sin rättvisa och heder. Men när människorna föll i synd, bevisade Gud sin kärlek genom att låta sin Son dö för det fallna människosläktet. I försoningen uppenbaras Guds karaktär. Korsets mäktiga argument visar att Guds regering inte på något sätt kan ställas till ansvar för synden. Under Frälsarens verksamhet på jorden blev den store bedragaren avslöjad. I fräck hädelse krävde han att Kristus skulle tillbe honom. Med outtröttlig ondskan förföljde han Jesus från plats till plats och ingav präster och folk att förkasta hans kärlek och ropa: ”Korsfäst honom! Korsfäst honom!” Allt detta väckte universums bestörtning och indignation. Ondskans furste utövade all sin makt och list för att förgöra Jesus. Satan utnyttjade människor som sina agenter för att fylla Frälsarens liv med lidande och sorg. All denna inneboende eld av avundsjuka, ondskan, hat och hämndlystnad fick fritt utlopp över Guds Son på Golgota.

Nu visade det sig att Satan helt saknade ursäkt för sin skuld. Han hade avslöjat sin sanna karaktär. Satans lögnaktiga beskyllningar mot Guds karaktär framträdde i sitt rätta ljus. Han hade anklagat Gud för att kräva sina skapade varelsers lydnad för sin egen upphøjelses skull. Och samtidigt som Skaparen krävde självförnekelse av alla andra, visade han själv ingen vilja till varken självförnekelse eller offer. Men nu visade det sig att världsallets furste gjorde det största offer som kärleken kunde ge ”Ty Gud försonade hela världen med sig genom Kristus” (2 Kor. 5:19). För att förgöra synden gjorde Kristus sig ödmjuk och var lydig ända till döden.

För människans skull

Hela himlen såg Guds rättfärdighet uppenbaras. Satan hade påstått att det syndiga människosläktet inte skulle kunna räddas. Men lagens straff föll på honom som var jämställd med Gud. Människan var nu fri att ta emot Kristus rättfärdighet och genom ånger och i ödmjukhet segra över Satans makt.

Men det var inte enbart för att rädda människorna som Kristus kom till jorden för att lida och dö. Han kom för att visa för alla världar att Guds lag är oföränderlig. Jesus död bevisar att den är orubblig och demonstrerar att rättvisa och nåd är grunden för Guds regering. I den slutliga domen blir det klarlagt att det inte finns någon ursäkt för synd. När hela världens domare en gång kommer att ställa Satan denna fråga: ”Varför gjorde du uppror mot mig?” kommer inte ondskans upphovsman att kunna presentera någon ursäkt.

Med Frälsarens rop i dödsögonblicket: ”Det är fullbordat!” klämtade dödslockan för Satan. Den stora striden¹ som så länge hade utkämpats var då avgjord, syndens slutliga utrotning säkerställd. ”Ja, dagen kommer, och den skall brinna som en ugn. Då skall alla fräcka och alla som handlar orätt bli till halm, och dagen som kommer skall förbränna dem, säger Herren Sebaot. Varken rot eller gren blir kvar” (Mal. 4:1).

Aldrig mer ska det uppstå något ont. Guds lag kommer att hedras som frihetens lag. En prövad och bekräftad skapelse kommer aldrig mer att svika sin trohet mot Honom, vars karaktär har uppenbarats i en ofattbar kärlek och oändlig vishet.

---

1 Den ”stora striden” mellan Kristus och Satan handlar om Guds karaktär, hans rättvisa och lag.